

1

The structure of this kina is based on the fifth chapter of Eikha. The first eighteen verses are rhyming couplets, corresponding to the first eighteen verses of the chapter. The first stich of each couplet is the opening phrase of the verse in Eikha, while the second expands the idea

אוי.
אוי מה היה לנו, איכדה, א
אוי.
אוי מה היה לנו.
אוי.
אוי מה היה לנו.
אוי.
אוי מה היה לנו.
אוי.
אוי מה היה לנו.
אוי.
אוי מה היה לנו.
אוי.
אוי מה היה לנו.
אוי.
אוי מה היה לנו.
אוי.
אוי מה היה לנו.
אוי.
אוי מה היה לנו.
אוי.
אוי מה היה לנו.

זְכוֹר יְהוָה מִה־הָיָה לָנוּ,
הַבֵּיטָה וּרְאֵה אֶת־חַרְפֹּתֵינוּ.
נִחַלְתָנוּ נְהַפְכָה לְזָרִים,
בְּתֵינוּ לְנִכְרִים.
יְתוּמִים הָיִינוּ וְאִין אָב,
וְאִמּוֹתֵינוּ מְקוֹנְנוֹת בְּחֹדֶשׁ אָב.
מִימֵינוּ בְּכֶסֶף שְׁתִּינוּ,
כִּי גָסוּךְ הַמַּיִם בָּיָנוּ.
עַל צוֹאֲרָנוּ נִרְדַּפְנוּ,
כִּי שָׁנֵאת חָנָם רִדַּפְנוּ.
מִצְרַיִם נָתַנוּ יָד,
וְאִשׁוּר צָדְנוּ כְּצִיד.
אֲבֹתֵינוּ חָטְאוּ וְאִינָם,
וְאִנְחָנוּ סוּבְלִים אֶת עוֹזָם.
עֲבָדִים מְשֻׁלוּ בָנוּ,
כִּי שְׁלוּחַ עֲבָדִים בְּטָלְנוּ.
בְּנַפְשָׁנוּ נָבִיא לַחֲמָנוּ,
כִּי קִפְצָנוּ מֵעֵנֵי יָדְנוּ.
עוֹרָנוּ בְּתַנּוּר נִכְמְרוּ,
כִּי כְבוֹדָם בְּקִלּוֹן הִמְירוּ.

1

expressed in that verse. Each stich ends with an expression of lament ("Oh!" or "Oh! What has become of us!"). The last four lines are the last four verses of the Megilla.

Remember, God, what has happened to us, Oh!
See and take heed of our shame,
Oh! What has become of us! Lam. 5:1
Our possessions have been turned over to foreigners, Oh!
Our homes to strangers,
Oh! What has become of us!
We have become orphans with no father, Oh!
Our mothers lament in the month of Av,
Oh! What has become of us!
We were forced to purchase water, Oh!
Because we dishonored the water libation,
Oh! What has become of us!
We were hounded at our necks, Oh!
Because we hounded others hatefully,
Oh! What has become of us!
We extended our hands to Egypt for help, Oh!
But Assyria grasped us as a hunter would his prey,
Oh! What has become of us!
Our fathers sinned and are no longer, Oh!
But we suffer for their sins,
Oh! What has become of us!
Slaves rule over us, Oh!
Because we failed to free our slaves,
Oh! What has become of us!
We must risk our lives to obtain our bread, Oh!
Because we prevented our hands from giving to the poor,
Oh! What has become of us!
Our skin has shriveled as from an oven's heat, Oh!
Because we exchanged His glory for scandal,
Oh! What has become of us!

אוי **נָשִׁים בְּצִיּוֹן עָנוּ,**
אוי מָה הָיָה לָנוּ. **כִּי אִשֹּׁת אִישׁ טָמְאוּ וְזָנוּ.**

אוי **שָׂרִים בְּיָדָם נָתְלוּ,**
אוי מָה הָיָה לָנוּ. **כִּי גָזְלוּת הָעֲנִי חָמְסוּ וְגָזְלוּ.**

אוי **בַּחֹרִים טָחוּן נִשְׂאוּ,**
אוי מָה הָיָה לָנוּ. **כִּי בַבַּיִת זֹנָה נִמְצְאוּ.**

אוי **זְקֵנִים מִשְׁעַר שַׁבְּתוֹ,**
אוי מָה הָיָה לָנוּ. **כִּי מִשְׁפַּט יְתוֹם וְאַלְמָנָה עֹתוּ.**

אוי **שַׁבַּת מְשׁוֹשׁ לִבָּנוּ,**
אוי מָה הָיָה לָנוּ. **כִּי נִבְטְלוּ עוֹלֵי רִגְלֵינוּ.**

אוי **נִפְלָה עֲטֹרַת רֵאשֵׁנוּ,**
אוי מָה הָיָה לָנוּ. **כִּי נִשְׂרַף בַּיִת מִקֹּדְשֵׁנוּ.**

אוי **עַל זֶה הָיָה דְּוָה לִבָּנוּ,**
אוי מָה הָיָה לָנוּ. **כִּי גָטַל כְּבוֹד בַּיִת מְאַוִּיֵּינוּ.**

אוי **עַל הַר צִיּוֹן שִׁשְׁמָם,**
אוי מָה הָיָה לָנוּ. **כִּי נָתַן עָלָיו שְׂקוֹץ מְשׁוּמִים.**

אַתָּה יְהוָה לְעוֹלָם תִּשָּׁב, כְּסֵאֲךָ לְדוֹר וָדוֹר:
לְמָה לִנְצַח תִּשְׁכַּחֲנוּ, תִּעְזָבֵנוּ לְאוֹרֵךְ יָמִים:
הַשִּׁיבֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵיךָ וְנָשׁוּב, חֲדָשׁ יָמֵינוּ כְּקֹדֶם:
כִּי אִם־מָאֵם מְאִסְתָּנוּ, קִצְפַּת עָלֵינוּ עַד־מְאֹד:
הַשִּׁיבֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵיךָ וְנָשׁוּב, חֲדָשׁ יָמֵינוּ כְּקֹדֶם:

Our enemies violated women in Zion, Oh!
Because we each defiled our neighbor's wife,
Oh! What has become of us!

Our princes were hung by their hands, Oh!
Because they robbed and cheated the poor,
Oh! What has become of us!

Our young men were forced to carry millstones, Oh!
Because they frequented the house of the harlot,
Oh! What has become of us!

Our elders were dislodged from the gates of judgment, Oh!
Because they perverted justice for the widow and orphan,
Oh! What has become of us!

Joy was dispelled from our heart, Oh!
Because we abandoned our pilgrimages to Jerusalem,
Oh! What has become of us!

The crown has fallen from our heads, Oh!
For our Holy Temple has been burnt,
Oh! What has become of us!

It is for this that our hearts are pained, Oh!
For the honor of our cherished House is gone,
Oh! What has become of us!

Thus is Mount Zion desolate, Oh!
For an abominable idol has been placed on it,
Oh! What has become of us!

But You, O LORD, are enthroned forever,
Your throne endures through the ages.
Why have You forgotten us utterly, forsaken us for all time?
Take us back, O LORD, to Yourself, and let us come back;
renew our days as of old!
For truly, You have rejected us, bitterly raged against us.
Take us back, O LORD, to Yourself, and let us come back;
renew our days as of old!

This kina was written by Rabbi Solomon ibn Gabirol (Spain, 1021–1058). In Ezekiel chapter 23, the kingdoms of Israel and Judea are depicted as two unfaithful wives, Ohola and Oholiva. This kina is written as a conversation between them, and concludes with a prayer to God to have mercy on them.

ישעיה מט, יד

שומרון קול תתן, מצאוני עווני / לארץ אחרת יצאוני בני.
 ואהליבה תזעק נשרפו ארמוני / ותאמר ציון עובני יהוה:
 לא לך אהליבה חשוב עניך כעניי / התמשילי שברך לשברי ולחלי.
 אני אהלה סורה בגדתי בקשיי / וקם עלי פחשי, וענה בי מריי.
 ולמקצת הימים שלמתי נשוי / ותגלת פלאסר אבל את פריי.
 חמודתי הפשיט, והציל את עדיי / ולחלה וחבור נשא את שביי.
 דמי אהליבה ואל תבפי בבכיי / שנותיך ארכו, ולא ארכו שניי.
 ואהליבה תזעק נשרפו ארמוני / ותאמר ציון עובני יהוה:
 משיבד אהליבה אני כן נעקשתי / ובאלוף נעורי כאהלה בגדתי.
 דמי אהלה, כי יגוני זכרתי / נדדת את אחת, ורבות נדדתי.
 הנה ביד כשדים פעמים נלכדתי / ושביה עניה לבבל ירדתי.
 ונשרף ההיכל אשר בו נכבדתי / ולשבעים שנה בבבל נפקדתי.
 ושבתני לציון עוד, והיכל יסדתי / גם זאת הפעם, מעט לא עמדתי.
 עד לקחני אדום, וכמעט אבדתי / ועל כל הארצות נפוצו המוני:
 ואהליבה תזעק נשרפו ארמוני / ותאמר ציון עובני יהוה:
 החזמל על דל, חמול על דלותם / וראה שוממותם וארך גלותם.
 ואל תקצף עד מאד, וראה שפלותם / ואל לעד תזכר עוונם וסבלותם.
 ופא נא את שברם, ונחם אבלותם / כי אתה סברם ואתה אילותם.
 חדש ימינו בימי קדמוני / כנאמך: בונה ירושלים יהוה:

תהלים קמ"ב

Samaria [the ten tribes of Israel, "Ohola"] proclaimed,
 "My sins have caught up with me! My children have left me for another land!"
 And Oholiva [Jerusalem, Judah] screamed in response,
 "My palaces are in flames!" And Zion said, "The LORD has forsaken me." Is. 49:14

לא [Samaria answered,] "You cannot equate your plight to mine!
 Can your downfall compare to my collapse?
 I, Ohola, acted with spite and treachery;
 my betrayal opposed me, and my rebellion accused me.
 In a few short days, I paid my debt, and the Assyrian king devoured my fruits.
 He stripped me bare of my treasures and jewels,
 and carried off my captives to Halah and Habor.
 So be still, Oholiva, don't cry as I do;
 your years endured, but my years did not!"
 And Oholiva screamed in response, "My palaces are in flames!"
 "The LORD has forsaken me."

Oholiva responded, "I, too, was perverse
 and betrayed the Companion of my Youth just as you did.
 So be still, Ohola, as I recall my anguish.
 You wandered but once; while I, many times.
 I was entrapped by Chaldean hands
 and descended to Babylon as a destitute prisoner.
 The Temple of which I was so proud was burned.
 After seventy years in Babylon, I was remembered
 and returned to Zion to found my Temple yet again.
 But this time, too, I was not long entrenched
 before Rome snatched me, and I was almost no more,
 for my multitudes were scattered to distant lands."
 And Oholiva screamed in response, "My palaces are in flames!"
 And Zion said, "The LORD has forsaken me."

He who pities the poor, take pity on their plight!
 See their desolation and lengthy exile.
 Do not be implacably angry, but remember their lowliness.
 Remember not their foolish iniquities forever.
 Mend their fissures, soothe their grief, for You are their Hope and their Hero.
 Renew our days like the days long gone,
 as You have spoken, "The LORD rebuilds Jerusalem."

Ps. 147:2

5

This kina, which concludes the night kinot, is a very ancient one. It is framed by verses of pleading for the redemption and rebuilding of Jerusalem. Each of the twelve signs of the Zodiac is mentioned, based on the Talmud (Hagiga 5b) which describes how, after the destruction of the Temples, even the heavenly hosts joined in mourning with Israel.

עד אנה בכיה בציון, ומספד בירושלים.
תרחם ציון ותבנה חומות ירושלים:

או בחטאינו חרב מקדש / ובעונותינו נשרף היכל.
בארץ חברה לה, קשרה מספד / וצבא השמים נשאו קינה.
גם בכו במרר שבטי יעקב / ואף מזלות יולו דמעה.
וגלי ישרון חפו ראשם / וכימה וכסיל קדרו פניהם.
העתירו אבות, ואל בלא שומיע / צעקו בנים ולא ענה אב.
וקול התור נשמע במרום / ורועה נאמן לא הטה און.
ורע קדש לבשו שקים / וצבא השמים גם הם, שק הושם כסותם.
חשך השמש וירח קדר / וכוכבים ומזלות אספו נגהם.
טלה ראשון בכה במר נפש / על פי כבשיו לטבח הובלו.
וללה השמיע שור במרומים / כי על צוארנו נרדפנו כלנו.
כוכב תאומים נראה חלוק / כי דם אחים נשפך פמים.
לארץ בקש לנפול סרטן / כי התעלפנו מפני צמא.
מרום נבעת מקול אריה / כי שאגתנו לא עלתה למרום.
נהרגו בתולות וגם בחורים / על כן בתולה קדרה פניה.
סבם מאזנים ובקש תחנה / כי נבחר למו מות מחיים.
עקרב לבש פחד ורעה / כי בחרב וברעב שפטנו צורנו.
פלגי מים הורידו דמעה כנחל / כי אות בקשת לא נתן לנו.

תהלים
קכ"ד

שיר השירים
ב"ב

5

How long must Zion cry and Jerusalem mourn?
Pity Zion, rebuild the walls of Jerusalem!

Ps. 102:14

- א Then, because of our sins, the Sanctuary was destroyed; because of our sins, the Temple was burned.
- ב Jerusalem's heavenly counterpart arranged to mourn, while the stars in the sky lamented.
- ג Jacob's tribes wept bitterly. The constellations dripped tears.
- ד The banners of Jeshurun were shrouded. Pleiades and Orion dimmed their glow.
- ה Forefathers pleaded, but God would not hear; children wailed, but Father did not respond.
- ו Moses' protest was sounded on high, but the Faithful Shepherd turned a deaf ear.
- ז The sacred seed [the Jews] wore sackcloth; the angels in heaven donned sackcloth too.
- ח The sun darkened, the moon was dim, the stars and planets withheld their shine.
- ט Aries [corresponding to Nisan], first in the constellations, wept bitterly, for her lambs were led to slaughter.
- י Taurus [corresponding to Iyar] bellowed up above, for we were pursued from behind.
- יא Gemini [corresponding to Sivan] seemed torn asunder, for the blood of brothers was spilled like water.
- יב Cancer [corresponding to Tammuz] clambered to the shore while we were faint with thirst.
- יג The heavens trembled at Leo's [corresponding to Av] roar, but our roaring prayers never reached those heavens.
- יד Young virgins were killed and also young lads. No wonder that Virgo [corresponding to Elul] is darkened in gloom.
- טו Libra [corresponding to Tishrei] tipped her scales, yet prayed for those who chose death over a life of woe.
- טז Scorpio [corresponding to Heshvan] was overcome with fear and shuddering, for the Protector Himself condemned us to sword and hunger.
- טז Our eyes overflowed with streams of tears; the hope of Sagittarius' [corresponding to Kislev] rainbow was denied us.

Song. 2:12

כָּפוּ מַיִם עַל רֹאשֵׁנוּ / וּבְדֵלִי מֵלֵא חֲכָנוּ יָבֵשׁ.
 קָרְבָנוּ קָרְבָן וְלֹא נִתְקַבֵּל / וּגְדֵי פֶסֶק שְׁעֵיר חֲטָאתָנוּ.
 וְחַמְנֵיּוֹת בְּשָׁלוֹ יִלְדִיָהוּן / וּמִזֵּל דְּגִים הָעֵלִים עֵינָיו.
 שְׂכָחְנוּ שַׁבַּת בְּלִבּוֹת שׁוֹבְבִים / שְׂדֵי שֶׁבַח כָּל צְדָקוֹתֵינוּ.
 תִּקְנֵא לְצִיּוֹן קַנְיָא גְדוּלָה / וְתֵאִיר לְרַבְתֵּי עַם מְאוֹר נְגִהָךְ.

The stands and the ציבור שליח says the following:

תְּרַחַם צִיּוֹן כְּאִשׁוֹר אֲמֵרָת / וּתְכוֹנְנֶה כְּאִשׁוֹר דְּבַרָת /
 תִּמְהַר יְשׁוּעָה וְתַחֲיֵשׁ גְּאֻלָּה / וְתִשׁוּב לִירוּשָׁלַיִם בְּרַחֲמִים רַבִּים:

כְּכַתוּב עַל יַד נְבִיאֲךָ: לִכֵּן כֹּה־אָמַר יְהוָה, שְׁבַתִּי לִירוּשָׁלַם בְּרַחֲמִים, זכריה א.
 בֵּיתִי יִבְנֶה בָּהּ, נֶאֱמַר יְהוָה צְבָאוֹת, וְקוֹ יִנְטֶה עַל־ירוּשָׁלַם: וְנֹאמַר: עוֹד
 קָרָא לְאִמּוֹר, כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת, עוֹד תִּפּוּצְנָה עָרֵי מְטוֹב, וְנַחֵם יְהוָה
 עוֹד אֶת־צִיּוֹן, וּבָחַר עוֹד בִּירוּשָׁלַם: וְנֹאמַר: בִּי־נַחֵם יְהוָה צִיּוֹן, נַחֵם
 כָּל־חַרְבֵיתֶיהָ, וַיִּשֶׂם מִדְּבָרָהּ בְּעֵדוֹן, וְעִרְבָתָהּ בְּגוֹן־יְהוָה, שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה
 יִמְצָא בָּהּ, תּוֹדָה וְקוֹל זְמֵרָה:

- צ Water flowed plentifully above our head,
 but even Aquarius' [corresponding to Shevat] bucket left our palates dry.
 ק The sacrifices we offered were not accepted;
 under Capricorn [corresponding to Tevet],
 the goats, the sin-offerings, ended.
 ר When compassionate mothers cooked their own children,
 Pisces [corresponding to Adar] averted her eyes.
 ש We ignored the Sabbath with our wayward hearts,
 so God ignored whatever merits we had.
 ת You will one day again take up Zion's cause with zeal,
 and once more illuminate the populous city
 with the light of Your splendor.

The congregation stands and the Leader says the following:

תְּרַחַם Pity Zion as You have spoken.

Make her firm as You gave Your word.

תִּמְהַר Hasten salvation, hurry redemption.

And return to Jerusalem with great compassion.

כְּכַתוּב As is written by the hand of Your prophet: "Therefore, thus says the LORD: I have returned to Jerusalem with mercies, My House shall be rebuilt in it, says the LORD of hosts, and a line shall be stretched forth over Jerusalem." And it is said: "Proclaim further, saying, Thus says the LORD of hosts: My cities shall again overflow with prosperity; and the LORD shall yet comfort Zion, and shall yet choose Jerusalem." And it is said: "For the LORD shall comfort Zion: He will comfort all her waste places; and He will make her wilderness like Eden, and her desert like the garden of the LORD; joy and gladness shall be found in it, thanksgiving, and the voice of melody."

Zech.
1:16-17

Is. 51:3

